

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologiæ Speculativæ Scholasticis Prælectionibus Et Exercitiis Accommodatæ Libri IV

Haunold, Christoph

Ingolstadii, 1678

LI. An Revelatio Privata sufficiat ad actum Fidei Divinæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82733](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82733)

affirmato, venit in cognitionem Scientiæ, quam prima Veritas habet de objecto revelato, in quantum nimirum DEV ratione infinitæ suæ veracitatis in loquendo, non posset ponere hanc Locutionem externam, nisi etiam haberet talem cognitionem de objecto revelato, cujus cognitionis infallibilitas, & essentialis ac prima Veritas, est proinde ultima ratio formalis, & motivum, ut quod, verificans ipsam Locutionem, quo sensu S. D. dixit, quod ratio formalis in Fide nihil sit aliud, quam Veritas prima: quia tamen hæc in resolutione Fidei non debet sumi secundum se, sed ut conjuncta cum ratione formali ut quo, seu ut loquens, statim subjunxit S. D. Non enim Fides, de qua loquimur, assentit alicui, nisi NB. Quia est à DEO revelatum. Ubi particula causalis, Quia, afficit utrumque, nempe Veritatem Primam revelantem, tanquam adequatam rationem formalem ut quod, & revelationem tanquam rationem formalem, ut quo. Hinc in sensu Copulativo S. D. q. 5. a. 3. in C. inquit. [Formale objectum Fidei est Veritas Prima, secundum quod manifestatur in Scripturis sacris, NB. Et doctrina Ecclesiæ, quæ procedit ex Veritate Prima. Vnde quicumque non inhæret, sicut infallibili & Divinæ regulæ, doctrinæ Ecclesiæ, quæ procedit ex Veritate Prima in Scripturis Sacris manifestatâ, (Ecce juxta S. Thomam doctrina Ecclesiæ non debet spectari, ut aliquid humanum & fallibile, sed ut locutio DEI, procedens ex Veritate prima,) ille non habet habitum Fidei.] Idem S. D. 1. p. q. 1. a. 8. ad 2. Expressè dicit. [Innititur enim Fides nostra revelationi Apostolis & Prophetis factæ, qui Canonicos libros scripserunt.] Subsumo. Atqui id, cui innititur fides, est parziale motivum, saltem, ut quo, & in illud resolvitur Fides. Ob eandem rationem S. Magister in q. q. disput. q. 2. de Charitate a. 13. ad 6. ait. Formalis autem ratio objecti in Fide est Veritas Prima, NB. per doctrinam Ecclesiæ manifestata, sicut formalis ratio scientiæ est medium demonstrationis. Iterum subsumo. Sed medium demonstrationis est ratio formalis, in quam resolvitur assensus conclusionis scientiæ, ergo non sola Veritas Prima secundum se, sed ut connotans doctrinam Ecclesiæ, tanquam rationem formalem partialem, ut quo, est id, in quod resolvitur Fides, velut in complexum ex ratione formali, ut quod, & ut quo.

217. Vnde tandem pro excludenda doctrina Ecclesiæ à ratione locutionis Divinæ, & partialis motivi ad credendam revelationem præteritam Prophetis & Apostolis factam, non tam contra P. Haunoldum, quam contra relata testimonia S. Thomæ, concludit Adversarius, sic inferens: [Si autem ut n. 111. voluit Haunoldus, ea omnia, per quæ nobis revelatio præterita applicatur credibilis, essent constitutiva

Locutionis Divinæ, quid superest, nisi, ut etiam dicatur, approximationem, quæ ignis applicatur ad comburendum, esse constitutum illius.] Respondetur tamen facile, hoc non sapere, quamdiu Adversarius non probaverit, actionem combustivam effectivè procedere ab approximatione, sicut fides intentionaliter procedit à doctrina & Testimonio Ecclesiæ, propter quod creditur, & juxta sensum & interpretationem Ecclesiæ creditur revelatio præterita in Scripturis sacris manifestata; ob quam causam non sufficit, ut per doctrinam Ecclesiæ menti præteritæ proponatur & applicetur revelatio præterita, sicut per approximationem res combustibilis applicatur igni, sed requiritur juxta S. Thomam, ut doctrina Ecclesiæ procedat ex Veritate prima tanquam Divina regula infallibilis, adeoque tanquam Locutio Dei. Vnde si revelatio præterita posset statim ad sui assensum movere, quamprimum intellectui fuit applicata, sicut ignis potest statim producere combustionem, quamprimum est applicatus objecto combustibili, & si non requireretur, ut Ecclesiæ Autoritas infallibilis, ac Divina nos moveret ad credendum Scripturæ, tunc aliquid diceret Adversarius, alias non rectè instituit paritatem.

CONTROVERSIA LI.

REVELATIO PRIVATA.

An hæc sufficiat ad actum Fidei Divinæ.

218. Cum Adversarii Doctrina nec in Autoritate S. Doctoris Aquinatis, nec in ratione fundetur, & ex una parte parum utilitatis, ex altera multum quæstionis de nomine habeat, per nimis inurbanam censuram dixit, [Manca est doctrina Haunoldi lib. 3. n. 136. dicentis, eum, cui revelatio privata fit, posse elicere actum Fidei nostræ circa illam revelationem, & objectum illius.] Defectum autem hujus doctrinæ putat Adversarius in indistinctione revelationis privatæ consistere, cum tamen alia sit privata ratio materiæ revelatæ, alia ratione personæ, per quam Deus aliquid revelat. Quoad primam acceptionem his Verbis se opponit Adversarius. [Revelatio privata ex parte materiæ revelatæ, quando nimirum Veritas manifestata ad communem totius Ecclesiæ instructionem non pertinet, nec Ordinem habet ad DEV, ut ad objectum formale quod Fidei nostræ, nisi revelaretur numerus stellarum, non spectaret ad Fidem Theologicam, sed ad donum prophetiæ, vel aliud lumen supernaturale transeuntem communi-

municatum : quia ex S. Thoma hîc q. 1. a. 1. nihil cadit sub Fide, nisi in ordine ad DEVM.

219. Verùm hæc ratio ex S. D. unice allata est manca : quia supponit veritatem privatam, à DEO revelatam, non habere ordinem ad DEVM : cui supposito expressè adversatur S. Thomas. 1. 2. q. 112. a. 5. in C. & 1. dist. 16. a. 1. ad 5. Vbi docet, quòd licet nemo scire possit, utrum dignus sit odio vel amore, Deus tamen hoc aliquando revelet aliquibus ex speciali privilegio : Subsumo : Atqui hæc Veritas privata habet ordinem ad DEVM, tam ratione objecti materialis, quia gratia dicit ordinem ad Deum tanquam Autorem rerum supernaturalium, & tanquam ad Beatitudinem nostram supernaturalem, quam ratione objecti formalis quod Fidei nostræ, scil. Primæ Veritatis, cuius infallibili cognitioni & certitudini per revelationem proponitur substat, quemadmodum S. D. q. 14. de Veritate. a. 8. ad 14. de passione Christi inquit : *Dicendum, quòd de Passione non est Fides, nisi secundum quod conjungitur Veritati æternæ, prout Passio circa DEVM consideratur.* Vnde ipsa passio quamvis secundum se considerata sit contingens, tamen secundum quod Divina præsentia substat, prout est de ea Fides & prophetia, immobilem Veritatem habet. Idem dici potest de gratia hominis particularis, illi ex speciali Privilegio privatim revelatâ, proinde potest per eundem habitum Fidei Primæ Veritati credere, quo credit alia objecta, communiter revelata. Vnde etiam Concilium Trid. cum sess. 6. cap. 9. definivisset, quòd nullus scire valeat certitudine Fidei (non dicit certitudine Prophetiæ, vel alterius doni supernaturalis, prout secundum terminos artis, & Theologicæ, loqui debuisset in sententia Adversarii, cognitionem certificantem adscribens prophetiæ, vel alii lumini supernaturali) id ipsum tamen limitavit cap. 12. & can. 16. per particulas *nisi ex speciali revelatione.* Hujus suæ assertionis P. Haunoldus l. c. rationem à priori assignat his Verbis : Hoc, quod est, revelationem esse privatam vel publicam, non variat toto genere modum tendendi, aut obligationem credendi, nec objectum formale seu motivum, & in hoc non est nisi differentia materialis : ergo ex nullo fundamento probatur esse diversæ rationis.

220. Quoad secundam acceptionem Revelationis privæ Adversarius pergit, ita loquens. [Revelatio autem privata ratione personæ, quando scil. aliquid revelatur, & non per Ecclesiæ Principes, si manifestaret aliqua Christianam Religionem concernentia, & ad DEVM, ut Autorem supernaturalium ordinata, licet non spectaret ad Fidem, quâ Catholicam, id est, universalem, pertineret tamen ad Fidem, quâ Theologicam : quod solum probavit Haunoldus, nec à Thomistis negatur, ut putavit.] Verùm

sicut tota Controversia, utrum idem habitus Fidei, vel alia qualitas supernaturalis producat assensum præstitum Revelationi privæ, est exigui momenti, & utilitatis, ita hîc Adversarius eam transfert ad quæstionem de nomine, cum tamen P. Haunoldus non quærat, an actus Fidei nixus revelatione privatâ vel habitus, quatenus influit in illum actum, debeatur nominari Fides Catholica, vel non (quæ est denominatio habitui prorsus accidentalis, & extrinseca) sed solum inquirat, an actus innixus revelationi privatæ procedat ab habitu Fidei nostratis, quod dum Adversarius concedit, quando revelatio tenens se ex parte objecti formalis, est privata, quia DEVS per illam loquitur modo extraordinario, & non per consuetos Ecclesiæ Ministros, multo magis in priori acceptione revelationis privæ, ubi diversitas revelationis præcisè spectatur ex parte materiæ, id ipsum concedere debuisset : & ideo discrimen ab Adversario adhibitum est superfluum, & doctrina P. Haunoldi consequenter & coherentè procedens, non est manca.

221. Caterùm Autoritas Tridentini & ratio, quæ geminâ probatione P. Haunoldus usus est, non magis probat ejusdem habitus Fidei influxum secundum posteriorem acceptionem Revelationis privæ, quam secundum priorem, imò secundum hanc probat directius. Quòd autem Adversarius dicat secundum posteriorem acceptionem non negari à Thomistis ejusdem habitus influxum, aperte contradicit P. Joanni Baptista Gonet, disp. 1. de Objecto Fidei n. 68. ex quo suum discrimen Adversarius videtur desumpsisse. Hic quippe Autor sic loquitur. [His præmissis facile poterit resolvi difficultas proposita, quæ Theologos in duas sententias. NB. extremè oppositas divisit, quibusdam affirmantibus, aliis verò id negantibus, in quam partem NB. magis communiter inclinant Thomistæ. Existimo tamen utramque sententiam conciliari posse, distinctione adductâ duplicis revelationis privæ, & duplicis Fidei, Catholicæ scil. & Theologicæ &c.]

